

Llibres recomanats***Pablo Salvador Coderch***

Jesús Pintos Ager, *Baremos, seguros y derecho de daños*, Madrid, Ed. Civitas, 2000, 526 págs.

A “*Baremos, seguros y derecho de daños*”, Jesús Pintos, professor titular interí de Dret Mercantil de la Universidad de La Rioja, introdueix el lector en el greu problema dels accidents (Capítol I) partint, com a objectiu més que raonable del Dret d'accidents, de la idea normativa segons la qual s'ha de minimitzar el seu cost social. A continuació, l'autor passa revista a les diferents polítiques públiques en matèria d'accidents, sense limitar-se al vedat prohibit de les particions tradicionals del dret – si es prefereix i en el món universitari: a les denominades àrees de coneixement -. Un mèrit inicial del llibre consisteix en deixar molt clar i des del principi l'esterilitat de l'anàlisi doctrinal clàssic si – a banda de descriure el dret positiu, que és una tasca perfectament digna i socialment fecunda – s'atribueix l'objectiu d'explicar per què és, com és i quines conseqüències tindrà la seva aplicació o el seu canvi en la supersticiosa creença que l'objectiu en qüestió és a l'abast amb els simples instruments de la dogmàtica jurídica, de la crítica ideològica o del sentit comú.

El tema central del llibre de Jesús Pintos està constituït per una de les reformes possibles del sistema de responsabilitat civil: els barems (Capítol III), una matèria que l'autor ja havia tractat a InDret (www.indret.com) i les hipòtesis bàsiques de la qual desenvolupa ara en aquest llibre. L'autor coneix bé el dret comparat i de seguida ens exposa la seva carnososa tesi central: “la fijación de topes máximos en las cuantías indemnizatorias debe contemplarse como un episodio en el proceso de evolución de los mecanismos de evaluación de los daños indemnizables en el sistema de responsabilidad civil y no como un remedio absoluto y capaz de lidiar con todos sus problemas” (pàg. 181). No els mostraré el desenvolupament de la tesi, però sí els avançaré que subscriu el seu fonament: la distinció bàsica en dret de danys és aquella que se situa entre els danys patrimonials i els corporals (o, si es prefereix denominar-los així, els personals). Per als primers, la reparació integral sumada a la raonable i lliure apreciació judicial de la prova sobre el seu abast és un objectiu raonable, doncs, per regla general, aquest es pot assolir mitjançant el pagament d'una quantitat de diners. En canvi, la reparació específica – *in natura* – de les conseqüències dels danys corporals és mèdicament impossible en molts casos i, per descomptat, a cap de nosaltres, comuns mortals, ens ha estat donada la facultat de ressuscitar els morts. Un accident greu pot deixar a la seva víctima enfonsada en una situació de prostració extrema que ni tot l'or del món aconseguiria compensar – dit en termes econòmics: la víctima es veu precipitada des de la seva funció d'utilitat històrica a una altra molt inferior la utilitat marginal de la qual es molt més reduïda -. Per aquest motiu, en aquests casos d'accidents corporals amb seqüeles molt greus, la idea, ingènuament

defensada per alguns adversaris del sistema de barems i, concretament, per alguns magistrats de les Sales 1a i 2a del Tribunal Suprem, segons la qual el jutge o magistrat de torn estan millor situats que el legislador per valorar els danys és, purament i simplement, un disbarat: el principi de reparació integral de l'art. 1902 CC sumat al principi de lliure apreciació judicial dels danys, exposat pel nostre Tribunal Suprem en les sentències analitzades per Jesús Pintos en aquest llibre, produeix arbitrarietat, no justícia. Al lector encara escèptic només hi cap recomanar-li la lectura de les pàgines 171 a 250 d'aquest llibre.